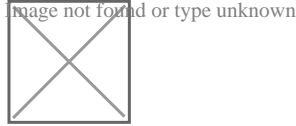

Ο Άγιος Μεθόδιος ο Ισαπόστολος και Φωτιστής των Σλάβων

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Άγιος Μεθόδιος (κατά κόσμον Μιχαήλ) και ο αδελφός του Κύριλλος (κατά κόσμον Κωνσταντίνος) ήταν τέκνα του δρουγγάρου - στρατιωτικού διοικητού Λέοντος και γεννήθηκαν στη Θεσσαλονίκη.

Ο Κωνσταντίνος είχε μεγάλη επιμέλεια στα γράμματα. Σπούδασε φιλοσοφία, διέπρεψε στις σπουδές του και αρχικά διορίστηκε χαρτοφύλακας (αρχιγραμματέας) του Πατριαρχείου και αργότερα καθηγητής της φιλοσοφίας στη σχολή της Μαгнаύρας.

Ο Μιχαήλ ακολούθησε την σταδιοδρομία του πατέρα τους. Έγινε στρατιωτικός και ανέλαβε την διοίκηση της περιοχής των πηγών του Στρυμόνος, δηλαδή στα σημερινά σύνορα Βουλγαρίας και Σερβίας, όπου και γνώρισε καλά τους Σλάβους. Παρά την επιτυχημένη σταδιοδρομία και των δύο αδελφών, βαθιά τους συγκλόνιζε ο ζήλος για την πνευματική ζωή. Είχαν μοναστική κλίση, αλλά πίστευαν στη μαρτυρική διακονία της κλίσεώς τους αυτής, για να σωθούν και άλλες ψυχές.

Αρχικά ο Κωνσταντίνος αναπτύσσει ιεραποστολικό έργο μεταξύ των Χαζάρων. Η μεγάλη όμως ευκαιρία δίνεται το καλοκαίρι του 862 μ.Χ., όταν φθάνει στην Κωνσταντινούπολη πρεσβεία του ηγεμόνος των Μοραβών Ραστισλάβου, που το έθνος του κατοικούσε από τη Βοημία μέχρι τα Καρπάθια και το Δούναβη. Ο Ραστισλάβος ζητά από τον αυτοκράτορα Μιχαήλ ιεραποστόλους, για να τους διδάξουν στη γλώσσα τους την αληθινή πίστη και να προσέλθουν και άλλοι στον Χριστό. Είχαν βαπτισθεί πολλοί, αλλά και οι βαπτισμένοι από τους Λατίνους ιεραποστόλους αγνοούσαν τον Χριστιανισμό, όσο και οι αβάπτιστοι, αφού οι Λατίνοι, συνεπείς στην παράδοσή τους, τους επέβαλαν την γνώση του Ευαγγελίου στα λατινικά και την λατρεία πάλι στα λατινικά, δηλαδή σε μία γλώσσα που αγνοούσαν.

Ο αυτοκράτορας Μιχαήλ προσκαλεί τον φιλόσοφο Κωνσταντίνο να αναλάβει αυτήν την αποστολή προς τους Μοραβούς. Ο Κωνσταντίνος δέχεται και την άνοιξη του 863 μ.Χ., παίρνει τον αδελφό του Μιχαήλ, που είχε γίνει μοναχός με το όνομα Μεθόδιος, και φθάνει στην αυλή του Ραστισλάβου. Η εργασία τους διαρκεί τρία χρόνια. Έκαναν σπουδαίες μεταφράσεις, εισήγαγαν την βυζαντινή παράδοση της Μεγάλης Εκκλησίας στη Μοραβία. Άνοιξαν τους πολιτιστικούς ορίζοντες του ευαγγελιζόμενου λαού. Συγκρότησαν γραπτή σλαβική γλώσσα, μετέφρασαν τα λειτουργικά βιβλία στη γλώσσα αυτή, καθιέρωσαν την σλαβική ως λειτουργική γλώσσα, έγραψαν και πρωτότυπα έργα και κατέστησαν διδάσκαλοι δεκάδων μαθητών για την επάνδρωση της τοπικής Εκκλησίας. Έγιναν οι πραγματικοί φωτιστές του.

Στις αρχές του 868 μ.Χ., ο Κωνσταντίνος και ο Μεθόδιος φθάνουν στη Ρώμη κομίζοντας τα ιερά λείψανα του ιεραποστόλου Κλήμεντος, που είχε μαρτυρήσει στη χώρα των Χαζάρων. Εκεί η μόρφωση και η ευσέβεια των δύο αδελφών κατέπληξε τους πάντες.

Στο διάστημα της παραμονής τους στη Ρώμη, ο Κωνσταντίνος αρρωσταίνει βαριά. Προαισθάνεται το τέλος του και ζητά να πεθάνει ως μοναχός. Κείρεται μοναχός και ονομάζεται Κύριλλος. Στις 4 Φεβρουάριου του 869 μ.Χ. ο πύρινος ιεραπόστολος, που άναψε την φωτιά της πίστεως και του πολιτισμού στο σλαβικό

κόσμο, κοιμήθηκε με ειρήνη. Ο Μεθόδιος θέλει να μεταφέρει το σκήνωμά του στη Θεσσαλονίκη, αλλά ο Πάπας Ανδριανός δεν το επιτρέπει και τον θάβει στο ναό του Αγίου Κλήμεντος, όπου μέχρι και σήμερα δείχνεται ο τάφος του.

Στη συνέχεια, ο Μεθόδιος χειροτονείται από τον Πάπα Αρχιεπίσκοπος Σιρμίου, για να εγκατασταθεί στην Παννονία. Η Ρώμη επιδέξια οικειοποιείται το ιεραποστολικό έργο της Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως.

Η ζωή όμως του Μεθοδίου, ως Αρχιεπισκόπου, περιπλέκεται στους ανταγωνισμούς των Λατίνων και των Φράγκων Επισκόπων, στις δολοπλοκίες των ηγεμόνων και των αρχόντων και γίνεται μαρτυρική. Τον φυλακίζουν δύομιση χρόνια σε μοναστήρι του Μέλανος Δρυμού και μόλις το 873 μ.Χ. ο Πάπας Ιωάννης Η΄ τον ελευθερώνει και τον αποκαθιστά.

Στις 6 Απριλίου του 885 μ.Χ., στη Μοραβία, ο Μεθόδιος παραδίδει το πνεύμα του προφέροντας τις τελευταίες λέξεις: «Κύριε, εις χείράς σου παραθήσομαι το πνεύμά μου». Είχε προετοιμάσει πολυάριθμους νέους ιεραποστόλους. Αυτοί ξεχύθηκαν στην Ανατολική Ευρώπη, διέδωσαν και στερέωσαν την Ορθοδοξία στα σλαβικά Έθνη. Ήταν τέτοια δε η δύναμη και το ριζωμα του έργου τους, ώστε ούτε η λαίλαπα της Ουνίας του 16^{ου} αιώνας μ.Χ. κατόρθωσε να εξανεμίσει το θεολογικό και πολιτισμικό έργο των δύο Ισαποστόλων αδελφών, του Κυρίλλου και του Μεθοδίου.

Κατά την εξόδιο ακολουθία του Αγίου Μεθοδίου αναρίθμητος λαός τον συνόδευσε και θρήνησε τον αγαθό διδάσκαλο και ποιμένα.

Ο Άγιος Μεθόδιος μιμήθηκε τον Απόστολο Παύλο στην περιφρόνηση των κινδύνων, ιδίως στα ταξίδια και τις περιπλανήσεις του. Γι' αυτό και ο βιογράφος του σημειώνει ότι σε όλα τα ταξίδια του ο Μεθόδιος περιέπεσε σε πολλούς κινδύνους, που προκλήθηκαν από τον κακό εχθρό.

Κινδύνευσε στις ερήμους από τους ληστές, στη θάλασσα από τρικυμίες, στα ποτάμια από θανάσιμους κινδύνους και έτσι εκπληρώθηκε σε αυτόν ο λόγος του Αποστόλου: «Κινδύνοις ληστών, κινδύνοις εν θαλάσση, κινδύνοις ποταμών, κινδύνοις εν ψευδαδέλφοις, εν κόπω και μόχθω, εν αγρυπνίαις πολλάκις, εν λιμώ και δίψει» και σε όλα τα παθήματα, τα μνημονευόμενα από τον Μεγάλο Απόστολο.

Πηγή: Ημερολόγιον 2015, Ιεράς Μητροπόλεως Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης